

fremmest opdyrket øde Strækninger, og dernæst har man drevet Landbrug, Kvægavl og Gartneri. I Forbindelse med Landbruget er der indrettet smaa Haandværksteder til Frembringelse af de Redskaber, der er nødvendige for Driften. De dyrkede Produkter gaar for en stor Del til Kolonisternes eget Behov, men der kan dog ogsaa blive et Overskud, navnlig af Gartneriprodukterne.

Privatskonomisk kan Arbejderkolonierne ikke forrente sig: daarligt Menneskemateriale, ofte Mangel paa Arbejdskraft om Sommeren, store Udgifter til Vedligeholdelse af gode Arbejds- og Logirum til Kolonisterne, der foruden fri Station, Klæder og Sygepleje faar mindre Arbejdspræmier.

I 1927 blev der ydet 1,7 Mill. Forplejningsdage. Den enkelte koster pr. Dag c. 2,50 Rmk. Deraf ydes af Kolonisten selv ca. 1 Rmk., saaledes at der maa regnes med et Tilskud af ca. 1,50 Rmk. pr. Person pr. Dag.

Kun i ringe Udstrækning har man indrettet industrielle Kolonier, ca. 600 af de 7 000 Pladser. Paa Grund af den hyppige Skiften af Kolonisterne kan man kun indlade sig paa lettere Arbejdsarter, hvortil kommer Hensynet til ikke at konkurrere med det fri Haandværk. I nogle Tilfælde undgaas dette sidste ved, at Arbejdsgiverne leverer Kolonien Raastoffer, som kun skal undergaa en ringe Forandring. Ellers drives Produktionen for egen Regning: Trækløvning, Fremstilling af Kurve og Koste, Snedkerarbejde m. m. Man søger saavidt muligt at anvende Kolonisterne ved det Fag, de tilhører.

Enhver, der optages, maa, som oftest skriftligt, forpligte sig til at underkaste sig en Husorden, hvorved vedkommende forpligter sig til Arbejde, Renlighed og godt Kammeratskab. Alkohol og Kortspil er forbudt. Der ydes en Arbejdspræmie paa 15—50 Pf. pr. Dag, der godskrives Lønningskontoen og i Almindelighed først udbetales efter 3 Maaneders Forløb. I mange Arbejderkolonier er der indført Enestuer, hvilke er en stor Fordel fremfor de store Sovesale. Arbejderkolonierne er ogsaa med Held anvendt paa Landstrygere og andre asociale Personer, idet man har forsøgt at benaade saadanne for den dem idømte Straf i Tvangsarbejdshuse ved Anbringelse i Arbejderkolonier. Tyske Fængselselskaber arbejder nøje sammen med Arbejderkolonierne, idet Straffefangerne efter udstaaet Straf, naar det findes hensigtsmæssigt, henvises til Arbejderkolonierne, der danner en god Overgang til den fuldstændige Frihed.

Arbejderkolonien i Wilhelmsdorf oprettede i 1896 en særlig Afdeling for de unge. Man saa Faren ved at blande dem sammen med de ældre, men de fleste Arbejderkolonier er ikke i Stand til at oprette saadanne særlige Kolonier for de unge, da de unges Antal er ringe.

Oprettelsen af Herberger og Arbejdshjem for hjemløse bliver støttet af Staten ved Tilskud og Laan til lav Rente. Regelmæssige Tilskud bliver dog ikke ydet.

For at fremme Ungdommens Vandren i Tyskland har man dannet „Reichsverband für deutsche Jugend-Herbergen“. Ifølge Foreningens Statuter er Foreningens Formaal at skabe et Net af hensigtsmæssige, godt drevne Logihuse (Unterkunftstätten) uden Forbindelse med Værtshuse. Disse Herberger skal „muliggøre hele Ungdommens — saavel Drenges som Pigers af alle Stænder — flere Dages Vandring paa den enkleste og billigste Maade, for at den fremvoksende Slægt ved Selvsyn kan lære at faa Kærlighed til Hjem og Fædreland, og at Vandringen kan blive en Kilde til Folkets Kraft og Sundhed.“

Herbergernes Gæster fordelte sig i 1928 saaledes:

Folkeskolens Elever.....	26 pCt.
Elever i højere Skoler.....	39,4 —
Andre indtil 20 Aar.....	22,3 —
Gæster over 20 Aar.....	16,8 —

(Mænd 70,6 pCt., Kvinder 29,4 pCt.)

Denne Fordeling viser, at man ikke kan henregne disse Jugendherbergen til Herberger for hjemløse.